

Arrest

nr. 295 513 van 16 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 oktober 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar meerderjarige dochter, die Nederlands staatsburger is.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 30 maart 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 6 april 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3/10/2022 werd ingediend door:

Naam: M.(…)

Voornaam: N.(…)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse meerderjarige dochter, de M.(…), M.(…) (RR (…)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.80.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’ Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn van betrokkene worden volgende documenten voorgelegd:

Bewijzen onvermogen:

- Attest van de Ambassade van de Armeense Republiek dd 09/07/2021 dat stelt dat volgens het elektronisch archief van het Kadaster van Armenië de genaamde M.(…), N.(…) (….) geen eigendom heeft in Armenië

- Attest van de Ambassade van de Armeense Republiek dd 08/07/2021 dat stelt dat M.(…), N.(…) (64.11.30 538-80) niet gekend is als zelfstandige, of werknemer.

- Attest van de Ambassade van de Armeense Republiek te Brussel dd 13/07/2021 dat stelt dat volgens het elektronisch archief van het Kadaster van Armenië de genaamde M.(…), M.(…) ((…)) - echtgenoot van de betrokkene - geen eigendom heeft in Armenië

- Attest van de Ambassade van de Armeense Republiek dd 08/07/2021 dat stelt dat M.(…), M.(…) ((…)) niet gekend is als zelfstandige, of als onafhankelijke belastingbetaler. Tussen de periode van 01/05/2014 en 20/05/2014 heeft hij gewerkt bij onderneming ‘Rusalka’ en ontving 40.000 AMD. Het attest vermeldt dat er geen gegevens beschikbaar van voor 01/01/2013.

Bewijzen financieel/materieel te laste van in het land van herkomst/origine:

- Attest voor het overmaken van geld dd 19/11/2013 (van 250 euro) van de referentiepersoon aan de betrokkene op adres in Armenië

- Overmakingen van geld via Western Union: dd 24/07/2020 van 300 euro (aan M.(…), N.(…) (….) (B) van R.(…) H.(…) (NL), op adres in België ((…)); dd 5/11/2020 van 300 euro (aan M.(…), N.(…) (….) (B) van R.(…) H.(…) (NL), op adres in België ((…)); dd 3/06/2020 van 300 euro (aan M.(…), N.(…) (….) (B) van R.(…) H.(…) (NL)), op adres in België ((…) 41, 1060 Saint Gilles); dd 18/10/2019 van 300 euro (aan M.(…), N.(…) (….) (B) van R.(…) H.(…) (NL), op adres in België ((…))

- overmakingen van geld via RIA: verzender van geld R.(…) H.(…) (vanuit Spanje) dd 28/12/2020 aan M.(…), N.(…) van 312 euro (gezinsbijstand), op adres in Brussel; verzender van geld R.(…) H.(…) (vanuit Spanje) dd 4/10/2021 aan M.(…), N.(…)a van 300 euro (gezinsbijstand), op adres in Brussel; verzender van geld R.(…) H.(…) (vanuit Spanje) dd 26/05/2021 aan M.(…), N.(…) van 350 euro (gezinsbijstand), op adres in Brussel; verzender van geld R.(…) H.(…) (vanuit Spanje) dd 10/11/2020 aan M.(…), N.(…) van 400 euro (gezinsbijstand), op adres in Brussel; verzender van geld R.(…) H.(…) (vanuit Spanje) dd 28/12/2020 aan M.(…), N.(…) van 300 euro (gezinsbijstand), op adres in Brussel; verzender van geld R.(…) H.(…) (vanuit Spanje) dd 13/04/2021 aan M.(…), N.(…) van 400 euro (gezinsbijstand), op adres in Brussel

Bewijzen financieel/materieel te laste van in België:

- Attest van het OCMW van Koekelberg dd 8/11/2022 niet gekend en geen enkele financiële hulp van het OCMW op naam van M.(…), M.(…) (referentiepersoon) en van de betrokkene

- Ziekenkostenverzekering, mutualiteitsbijdragen dd 18/08/2022 betaald door referentiepersoon

- Facturen op naam van de referentiepersoon van augustus 2022, juli 2021, juni 2021, mei 2021, september 2022, oktober 2022, van Engie

- Contract Engie dd 5/07/2021 op naam van de referentiepersoon

- Afrekening van Techem (verwarming) dd 23/06/2022 op adres betrokkene en referentiepersoon
- huurovereenkomst Koekelberg (...) 2 (bus 4) wordt gehuurd door referentiepersoon dd 27/06/2021
- Overschrijvingen via Bpost bank van de huur appartement: dd 8/11/2022; dd 4/10/2022; dd 4/05/2022; dd 7/06/2022; dd 5/07/2022; dd 5/08/2022; dd 12/09/2022;
- overschrijving NMBS ZUID dd 19/08/2022 van 13,30 euro betaald door de referentiepersoon
- overschrijving STIBMVIB van 49 euro dd 22/08/2022 betaald door de referentiepersoon
- ontvangstbewijs dd 1/07/2021 (betaling 1200 euro) huurwaarborg betaald door M.(...), M.(...) (referentiepersoon)
- overschrijving betaling van 16 euro administratie Koekelberg. dd 3/10/2022

Bestaansmiddelen van de referentiepersoon:

- Kopie Belgisch Staatsblad betreffende overdracht bedrijf "M. P. A. akte" aan de referentiepersoon dd 17/01/2022

• Betaling sociale bijdragen Xerius op naam referentiepersoon dd 29/04/2022, 24/01/2022, 13/10/2022,
 • Bankoverschrijvingen van de bedrijfsrekening naar de persoonlijke rekening van de referentiepersoon.
 Gezien betrokkene niet afdoende aantoonde dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine, voor zijn komst naar België, en er niet afdoende aangetoond werd dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Vooreerst wat betreft het onvermogen in het land van herkomst. De verschillende attesten van de Ambassade van de Armeense Republiek op naam van de betrokkene en haar echtgenoot werden alien opgesteld in juli 2021. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene een eerste keer in België werd aangetroffen in het kader van een asielaanvraag op 25.06.2010, samen met haar echtgenoot. Op 01.08.2010 diende betrokkene samen met haar echtgenoot en minderjarige kinderen M.(...) en A.(...) een verzoek 9ter tot regularisatie in. Deze aanvragen werden hen geweigerd. Betrokkene en haar echtgenoot kregen dd 03.09.2013 een inreisverbod opgelegd van 3 jaar (bijlage 13 sexes) met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 25.10.2013 werden betrokkene en echtgenoot gerepatriëerd naar Armenië. Op basis van het voorgelegde paspoort, kan de inreisdatum van betrokkene in België niet afgeleid worden. Echter, uit de geldoverschrijvingen blijkt dat deze sedert ten vroegste 18.10.2019 geschieden naar de betrokkene, met een opgegeven verblijfsadres in België. Uit de voorgelegde stukken blijkt dus dat mevrouw M.(...), N.(...) reeds geruime tijd voor de huidige aanvraag gezinshereniging in België verblijft, en niet in Armenië, al is het niet duidelijk op basis van wat voorligt vanaf wanneer precies. Zonder verduidelijking over de reikwijdte van de attesten onvermogen en over waar en tot wanneer de betrokkene voor haar komst naar België verbleven heeft, kan de geldigheid van de voorgelegde attesten onvermogen niet naar waarde geschat worden. Het onvermogen van de betrokkene is dus geenszins aangetoond.

Aangezien het onvermogen van de betrokkene onvoldoende is aangetoond, kunnen de stukken met geldtransacties het financieel en materieel ten laste zijn van de referentiepersoon niet aantonen. Immers, zonder een zicht op het vermogen van de betrokkene, kan niet geïnterpreteerd worden of de financiële steun aanvullend dan wel fundamenteel was om in het levensonderhoud van de betrokkene te voorzien (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9). Bovendien, zoals gesteld, geschieden alle overschrijvingen, met uitzondering van 1 in 2013, met vermelding van een adres van de betrokkene in België, en niet in Armenië. Kortom, met de voorgelegde stukken toont de betrokkene allerm minst aan dat zij materieel/financieel ten laste was van de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine.

Verder dient opgemerkt te worden dat de betrokkene met de diverse facturen betreffende kost en inwonen betaald door de referentiepersoon poogt aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon in België. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 3.10.2022 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). De voorgelegde kosten betreffen allen uitgaven inzake wonen, zoals huur, elektriciteit en verwarming. Dit zijn uitgaven die de referentiepersoon sowieso grotendeels dient te dragen voor eigen verbruik, daar de betrokkene met echtgenote inwoont bij de referentiepersoon. Voor andere uitgaven inzake voeding, kledij, medische kosten, verzekeringen, enzoverder liggen geen bewijzen van steun jegens de referentiepersoon voor. Fundamenteel tegenargument voor het effectieve er feitelijke ten laste zijn van de referentiepersoon, is de vaststelling dat betrokkene zelf tewerkgesteld is in België tot op heden en dit sedert 12.01.2023, zoals blijkt uit een consultatie van de databank van de RSZ - Dolsis. Ongeacht dat de bewijzen waaruit het ten laste zijn van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine zou moeten blijken, ontoereikend zijn, blijkt dat betrokkene klaarblijkelijk in staat

is om zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar echtgenoot te voorzien. Aangezien betrokkene een beroepsinkomen verwerft, is de steun van de referentiepersoon geenszins fundamenteel om te voorzien in het levensonderhoud van de betrokkene. De bewijzen van financiële steun in België doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Kortom, uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt allerminst dat betrokkene voorafgaand aan de onderhavige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Geen van de andere voorgelegde documenten, inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van in het land van herkomst of origine tot op heden, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 40bis, §2, eerste lid en 42, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52, §4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

"2. 2 .1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verglicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2 Geen kennisgeving van beslissing binnen de zes maanden - toepassing op de feituurituatie in casu in hoofde van verzoekers

Op datum van 03/10/2023 hebben verzoekers een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ni. met hun Nederlandse dochter.

Op 30/03/2023 werd er een Bijlage 20 getroffen opzichts verzoekers en deze beslissing werd aan hen pas ter kennis gebracht op respectievelijk 06/04/2023 en 14/04/2023.

Art. 42 § 1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:

“het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt expliciet het volgende:

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model bijlage 9 af.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. ”

In verschillende recente arresten zie o.m.: RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12- 2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688 stelde de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, kan toegepast worden, wat in casu gebeurde in hoofde van verzoekers.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij tevens heeft nagelaten om de bestreden beslissing ter kennis te brengen aan verzoekers binnen de wettelijke termijn van zes maanden.

Artikel 10 Burgerschapsrichtlijn stelt expliciet dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag, vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart.

Het begrip ‘afgifte’ houdt volgens het Hof noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Verzoekers dienden derhalve effectief in het bezit gesteld van een F kaart.

In het Diallo-arrest stelde het Hof van Justitie dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling zou het bijgevolg mogelijk maken dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden.

De Stelling dat het Unierecht zich verzet tegen de afgifte van een verblijfskaart aan verzoekster kan niet worden gevolgd, om reden dat verzoekers precies een derdelander zijn die voldoet aan de voorwaarden gesteld in de Burgerschapsrichtlijn.

Uiteraard is het zo dat niet alle derdelanders een verblijfsrecht ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde stelde al reeds dat niettegenstaande het het HvJ oordeelde dat de Belgische verblijfswetgeving niet conform is aan de Burgerschapsrichtlijn, er niet aan toe doet. Wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te ontfeggen, beroept deze staat zich op de eigen fout. Volgens de rechtbank kan dit voorts niet op grond van volgende rechtsprincipes: ‘nemo auditur turpitudinem suam allegans’: niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen en ‘patere legem quam ipse fecisti’: het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers effectief derdelander zijn, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeden

aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken.

2.1.3 Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feituissituatie in casu in hoofde van verzoekers Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing dat verzoekers voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst (in casu Armenië) financieel ondersteund werden door hun Nederlandse dochter en meent verwerende partij te stellen dat verzoekers niet aantonen onvermogen te zijn in Armenië en dat verzoekers niet aantonen dat zij deze geldstortingen geschiedde in Armenië.

Het begrip “ten laste” komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verwerende partij kan niet ernstig in de bestreden beslissing betwisten dat de aan verzoekers verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie. Het is dus geen absolute voorwaarde.

Niettegenstaande dat er geen ononderbroken overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden werden voorgelegd, kan de verwerende partij zich richten op andere elementen zoals het inkomen van de unieburger, het bewijs van onvermogen, burgerlijke stand en andere mogelijke criteria: de leeftijd en eventuele diploma's van verzoekers om te onderzoeken of zij de maanden vóór de aanvraag gezinshereniging, afhankelijk waren van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Verzoekers voeren dan ook aan dat het ten laste zijn met de nodige soepelheid moet beoordeeld worden door de DVZ.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist het begrip ‘ten laste’ hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoekers toelaten om minimaal te kunnen overleven in hun herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoekers na hun aankomst in het Rijk diverse geldstortingen ontvingen van hun Nederlandse schoonzoon en dochter, doch stelt dat verzoekers gedurende deze periodes hoogstwaarschijnlijk al reeds in België verbleven.

Verwerende partij baseert zich op een hypothese om de diverse geldstortingen buiten spel te plaatsen en stelt verder dat de attesten dewelke verzoekers bemachtigden vanwege de Armeense Ambassade werden opgesteld in juli 2021, wjl verzoekers op dat ogenblik al reeds in België vertoefden.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari ‘2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van “ten laste” inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan “de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan”. De bewijslast inzake het ten laste zijn ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekers ten laste waren van hun Nederlandse schoonzoon en dochter en dat zij zonder meer aantonende middels de attesten van de Armeense Ambassade dewelke voor de aanvraag gezinshereniging werden uitgevaardigd op 08/07/2021 en zich tevens uitspreken over een retroactieve periode, dewelke zich situeert voor de aanvraag gezinshereniging van verzoekers op 03/10/2022.

Het gegeven dat verzoekers al een tijd in België verblijven op het moment van de aanvraag gezinshereniging kan niet leiden tot de vaststelling dat de DVZ de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet kennelijk onredelijk invult. Zo kan DVZ bijvoorbeeld niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden. DVZ gaat dan immers voorbij aan de bewoordingen van de Verblijfwet die zegt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn (d.i. de Belgische referentiepersoon én zijn echtgenoot of partner) en dus niet uitsluitend ten laste

moet zijn van de Belg (RvV 24 augustus 2018, nr. 208.196; RvV 29 februari 2016, nr. 163.233). Verzoekers wensen in het verlengde hiervan op te merken dat hun dochter pas sedert hun aankomst in het Rijk de Nederlandse nationaliteit heeft bekomen en merken op dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden.

Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist.

TEN TWEEDE moeten verzoekers tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten hadden om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Dit werd zonder meer aangetoond door de attesten van de Armeense Ambassade gekend onder nummers 064/2021 + 065/2021 + 066/2021 + 067/2021. Deze attesten werden door de Armeense Ambassade toegekend aan verzoekers in juli '2021 (aldus voor de aanvraag van de bestreden procedure gezinshereniging in oktober '2022) en spreken overduidelijk over een retroactieve periode over de ontstentenis van financiële middelen en onroerende goederen in Armenië.

Er weze zelfs benadrukt dat het attest gekend onder Nr 066/2021 expliciet stelt dat verzoeker tussen de periode 01/05/2014 - 20/05/2014 tewerkgesteld was bij het bedrijf genaamd "Rusalka". Dit element duidt precies op het gegeven dat de Ambassade retroactieve opzoeken heeft verricht voor verzoekers.

Deze attesten werden zonder een objectieve analyse en motivering buiten spel geplaatst om eden dat voor verwerende partij niet voldoende duidelijk is, sedert wanneer verzoekers zich naar België hebben begeven. Verwerende partij beschikt een kopij van de integrale internationale paspoorten van verzoekers en dient zich te richten op de periode van de maanden vóór de aanvraag gezinshereniging, dewelke volledig worden gedekt door de attesten van de Armeense Ambassade.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland. Verzoekers hebben ook deze stukken kunnen bemachtigen en toegevoegd aan het dossier. Het louter feit dat deze attesten na hun aankomst in België werden bemachtigd doen hier geen afbreuk aan, aangezien deze attesten zich uitspreken over een retroactieve periode en betrekking hebben op een periode dewelke zich voor de bestreden aanvraag situeert.

Verzoekers zijn immers na hun aankomst naar België niet meer terug gekeerd naar Armenië. Het is ook logisch dat verzoekers deze stukken tijdens hun verblijf in België dienden te bemachtigen. Het tegendeel wordt door verwerende partij onder geen enkel beding aangetoond.

Op basis van welke objectieve informatie en/of stukken zou blijken dat verzoekers roerende en/of onroerende goederen zouden hebben aangeschaft in Armenië zonder er persoonlijk aanwezig te zijn wordt ook in het ongewisse gelaten. Verzoekers zijn niet meer terug gekeerd naar Armenië en de attesten spreken expliciet over een retroactieve periode. Verzoekers verwijzen naar de zinsnede "n'a pas été effectué" zoals vermeld in het attest Nr: 065/2021.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekers recht hebben op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekers met hun dochter en schoonzoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;"

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster 2 attesten van de Armeense ambassade van 2021 (met vertaling) (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad

is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, van het vreemdelingenbesluit en artikel 40bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”* als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd.

Artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 3 oktober 2022 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Nederlandse meerderjarige dochter.

2.7. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

In artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit wordt gesteld dat, *“als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”*, door de burgemeester een *“verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”* dient te worden afgeleverd.

Verzoekster stelt dat de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 3 oktober 2022 werd ingediend en dat de beslissing slechts op 6 april 2023 aan haar ter kennis werd gebracht, waardoor naar haar oordeel de termijn uit artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet werd overschreden.

2.8. De Raad stipt aan dat in het hierboven weergegeven artikel 52, §4, van het vreemdelingenbesluit enkel sprake is van de situatie waarin geen enkele *“beslissing”* werd genomen binnen de in het voornoemde artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden. In deze uitvoeringsbepaling is geen sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533). De hierboven weergegeven regelgeving, noch de voorbereidende werken ervan bevatten enige verwijzing naar de termijn van kennisgeving. Hieruit volgt dat de bedoelde vervaltermijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de *“beslissing”*, en niet op de betekening ervan. Nu niet dienstig kan worden betwist dat de bestreden beslissing van 30 maart 2023 binnen de vervaltermijn werd genomen, dringt zich de vaststelling op dat de termijn hoe dan ook werd gerespecteerd.

2.9. Het hierboven weergegeven artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet en het artikel 52, §4, van het vreemdelingenbesluit vormen de omzetting van artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG of de burgerschapsrichtlijn). Deze bepaling schrijft voor dat *“(h)et verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, (...) binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake (wordt) vastgesteld door de afgifte van een document, ,verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”* Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Diallo (HvJ 27 juni 2018, Diallo, nr. C-246/17) de strekking van artikel 10 van de burgerschapsrichtlijn verduidelijkt. De richtlijn 2004/38/EG verzet zich tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger

van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven. Het Hof stelt dat een stelsel waarbij er automatisch een verblijfsrecht wordt afgegeven omwille van een overschrijding van de vastgestelde termijn *“haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor”* (Ibid., § 55). In het arrest Diallo verklaarde het Hof van Justitie ondubbelzinnig en onbetwistbaar dat de burgerschapsrichtlijn zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid, van deze richtlijn voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

Waar artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit voorziet dat, wanneer geen beslissing werd genomen binnen een termijn van zes maanden, zonder onderzoek van de verdere voorwaarden, een verblijfskaart van een familielid van de Unie moet worden afgegeven, is deze bepaling aldus flagrant in strijd met de uitlegging die door het Hof van Justitie werd gegeven aan artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21). Gelet op de duidelijke en niet voor betwisting vatbare uitlegging die werd gedaan door het Hof van Justitie, moet artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit als onbestaanbaar met artikel 40bis van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG worden beschouwd. Artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit dient dan ook buiten toepassing gelaten te worden overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet. In zoverre de verzoekende partij op basis van het arrest Diallo poneert dat ingevolge de afwezigheid van een kennisgegeven weigeringsbeslissing binnen een termijn van zes maanden na de aanvraag een F-kaart zou moeten worden afgeleverd, kan zij geenszins worden bijgetreden. Het feit dat de kennisgeving niet plaatsvond binnen de termijn van zes maanden, zoals volgens de verzoekende partij vereist is ingevolge het arrest Diallo, kan niet tot gevolg hebben dat verzoekster in aanmerking zou komen voor een F-kaart zonder aan de grondvoorwaarden van dit verblijfsrecht te voldoen.

2.10. In een volgend middelonderdeel poneert verzoekster dat zij wel degelijk ten laste is van haar meerderjarige Nederlandse dochter. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 3 oktober 2022 de verblijfskaart van haar dochter, haar paspoort en de geboorteakte van haar dochter neerlegde. Ter gelegenheid van deze aanvraag werd verzoekster verzocht *“om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 2 januari 2023”* volgende documenten over te leggen:

“bewijs ten laste zijn:

Bewijs dat betrokkene onvermogen is, zowel wat betreft onroerende goederen als inkomsten

- *Er reeds financiële/materiële steun was in het land van herkomst/origine*
- *Er aangetoond wordt dat de RP genoeg bestaansmiddelen heeft*
- *Attesten OCMW voor beiden (indien de RP zelf ten laste is van de staat, kan hij/zij geen derde ten laste nemen) certificaat van individualiteit*
- *(...)”*

Verzoekster legde volgende stukken neer met betrekking tot haar onvermogenheid in het land van herkomst:

- Attest van de Ambassade van de Armeense Republiek d.d. 13 juli 2021 dat M.(...) geen eigendom heeft in Armenië;
- Attest van de Ambassade van de Armeense Republiek d.d. 8 juli 2021 dat M.(...) niet gekend is als zelfstandige, of werknemer (in de periode van 1 mei 2014 en 20 mei 2014 heeft hij gewerkt bij Rusalka en ontving hij 40.000 AMD);
- Attest van de Ambassade van de Armeense Republiek d.d. 9 juli 2021 dat N.(...) geen eigendom heeft in Armenië;
- Attest van de Ambassade van de Armeense Republiek d.d. 8 juli 2021 dat N.(...) niet gekend is als zelfstandige, of werknemer.

Wat het bewijs betreft dat verzoekster reeds in haar land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, werden volgende stukken neergelegd:

- overmakingen van geld via Western Union van R.(...) H.(...) (NL) aan M.(...) N.(...) d.d. 18 oktober 2019, 3 juni 2020, 24 juli 2020 en 5 november 2020 en bedrage van telkens 300 Euro;
- overmakingen van geld via RIA van R.(...) H.(...) vanuit Spanje aan M.(...) N.(...) d.d. 10 november 2020, 28 december 2020, 13 april 2021, 4 oktober 2021 en 26 mei 2021 ten belope van respectievelijk 400, 300, 350, 300 en 350 euro met de vermelding (gezinsbijstand).

Volgende stukken werden neergelegd om aan te tonen dat verzoekster in België ten laste is van de referentiepersoon:

- Attest van het OCMW van Koekelberg d.d. 8 november 2022 niet gekend en geen enkele financiële hulp van het OCMW op naam van M.(...), M.(...);
- Ziekenkostenverzekering, mutualiteitsbijdragen d.d. 18 augustus 2022 betaald door M.(...);
- Facturen op naam van M.(...) van augustus 2022, juli 2021, juni 2021, mei 2021, september 2022 en oktober 2022, van Engie;
- Contract Engie d.d. 5 juli 2021;
- Attest voor het overmaken van geld d.d. 19 november 2013 (van 250 euro) van N.(...) aan M.(...);
- Betaling van het plaatsen van Verwarming d.d. 23 juni 2022;
- huurovereenkomst Koekelberg (...) wordt gehuurd door M.(...), M.(...) d.d. 27 juni 2021;
- overschrijvingen van de Bpost-rekening van M.(...) M.(...) van mei tot november 2022 aan J.(...) D.(...) P.(...) ter betaling van de huur;
- overschrijving NMBS ZUID d.d. 19 augustus 2022 van 13,30 euro;
- overschrijving STIBMVIB van 49 euro d.d. 19 augustus 2022 van 13,30 euro betaald door M.(...), M.(...);
- ontvangstbewijs d.d. 1/07/2021 (betaling 1200 euro) huurwaarborg betaald door M.(...), M.(...) (referentiepersoon);
- overschrijving betaling van 16 euro administratie Koekelberg d.d. 3 oktober 2022.

Tenslotte werd betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon volgende documenten neergelegd:

- M. P. A. akte (Staatsblad) d.d. 17 januari 2022;
- Xerius op naam van M.(...) d.d. 29 april 2022, 24 januari 2022, 13 oktober 2022, betaling van Sociale zekerheid;
- overschrijvingen uit 2022 vanwege de bedrijfsrekening (M. P. A.) aan M.(...) M.(...) (salaris).

2.11. Zoals verzoekster aangeeft in haar middel, blijkt uit de rechtspraak van Hof van Justitie dat het “*ten laste*” zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de derdelander in zijn land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yunying Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37). Een bewijs van onvermogen is inderdaad moeilijk te leveren (*Ibid.*, §26) en is slechts bijzaak op voorwaarde dat de afhankelijkheidsband voldoende is aangetoond. Deze band van afhankelijkheid kan redelijkerwijs geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid.

2.12. In haar middel levert verzoekster kritiek op een eis van de DVZ van financiële steun gedurende minstens zes maanden. Deze eis kan evenwel nergens in de bestreden beslissing worden gelezen, zodat verzoeksters kritiek op dit punt feitelijke grondslag mist.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nergens betwist dat er bepaalde geldoverschrijvingen plaatsvonden. Zoals in de beslissing wordt vermeld, werden deze overschrijvingen gedaan toen verzoekster reeds in België verbleef, waardoor hieruit geenszins kan worden afgeleid dat zij reeds in haar land van herkomst of verblijf ten laste was van haar Nederlandse dochter.

Verzoekster gaat in haar middel in op de inhoud van de neergelegde attesten uit Armenië inzake onvermogenheid en benadrukt dat deze het gevolg zijn van retroactieve opzoekingen. Aangezien deze dateren van 2021, zo stelt verzoekster, hebben deze betrekking op een periode die zich vóór de aanvraag situeert. In de beslissing wordt echter aangestipt dat de neergelegde attesten betreffende de

onvermogen in Armenië, die zowel op verzoekster als op haar echtgenoot betrekking hebben (de attesten in hoofde van verzoekster worden thans ook als bijlage bij het verzoekschrift gevoegd), weliswaar dateren van 2021, doch dat verzoekster op dat tijdstip reeds geruime tijd in België verbleef waardoor deze attesten geen informatie verschaffen over haar onvermogen toen zij nog in haar land van herkomst of verblijf vertoefde vooraleer zij naar België kwam. In de bestreden beslissing wordt terecht overwogen dat *“zonder een zicht op het vermogen van de betrokkene (niet) kan (...) geïnterpreteerd worden of de financiële steun aanvullend dan wel fundamenteel was om in het levensonderhoud van de betrokkene te voorzien (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9)”*.

Verzoekster poneert in haar middel dat *“(h)et (...) in casu buiten kijf (staat) dat verzoekers ten laste waren van hun Nederlandse schoonzoon en dochter”,* maar zij weerlegt nergens het *“(f)undamenteel tegenargument”* gestoeld op de pertinente vaststelling *“dat betrokkene zelf tewerkgesteld is in België tot op heden en dit sedert 12.01.2023, zoals blijkt uit een consultatie van de databank van de RSZ – Dolsis”*. Het administratief dossier bevat inderdaad een uittreksel uit de Dolsis-applicatie van 28 maart 2023 waaruit blijkt dat verzoekster sedert januari 2023 tewerkgesteld is. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door hieruit af te leiden *“dat betrokkene klaarblijkelijk in staat is om zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar echtgenoot te voorzien. Aangezien betrokkene een beroepsinkomen verwerft, is de steun van de referentiepersoon geenszins fundamenteel om te voorzien in het levensonderhoud van de betrokkene. De bewijzen van financiële steun in België doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.”*

In haar middel verwijst verzoekster ook nog naar een bijzondere constellatie waarbij werd geoordeeld dat geen afhankelijkheidsrelatie diende te worden bewezen omdat de verwantschapsband met de referentiepersoon, die aanleiding geeft tot de gezinshereniging, nog niet bestond toen de derdelander in het land van herkomst verbleef, maar verzoekster toont niet aan dat haar situatie hiermee vergelijkbaar is. Het ogenblik waarop verzoeksters dochter, die de referentiepersoon is, het Nederlandse staatsburgerschap heeft bekomen, staat los van het bestaan van een verwantschapsband en stelt verzoekster niet vrij van het bewijs van een afhankelijkheidsverhouding.

2.13. Verzoekster brengt in zijn middel niets in tegen de beoordeling van de verhouding tussen haar en de referentiepersoon in België, waarbij wordt gesteld dat het feit dat betrokkenen op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, niet automatisch een afhankelijkheidsband creëert en dat de kosten die ten laste worden genomen grotendeels uitgaven voor eigen gebruik van de referentiepersoon betreffen. Bovendien wordt gewezen op de tewerkstelling van verzoekster, waaruit blijkt dat deze voor haar eigen levensonderhoud en dat van haar echtgenoot kan zorgen, waardoor de ondersteuning van de referentiepersoon niet fundamenteel is om in de basisbehoeften te kunnen voorzien.

2.14. Verzoekster toont niet aan dat de beslissing niet gestoeld is op een deugdelijke feitenvinding of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat *“uit het geheel van de voorgelegde documenten (...) allerminst (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de onderhavige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon”* waardoor *“het recht op verblijf (wordt) geweigerd aan betrokkene. Er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.”* Er werd geen motiveringsgebrek of onzorgvuldigheid aannemelijk gemaakt al dan niet in samenhang met de artikelen 40bis, §2, eerste lid en 42, §1, van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN